

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **P. T.**, narozený dne X
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2022, č.j. 1408/2020-160-SPR/6

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále jen „žalovaný“) ze dne 7. 9. 2022, č. j. 1408/2020-160-SPR/6 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle ust. § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve výroku I. zrušil výrok rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 12. 11. 2019, č. j. MHMP 2290078/2019/Zim (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2000 Sb.“), neboť porušil ust. § 6 odst. 8 téhož zákona, a řízení o tomto přestupku zastavil, a ve výroku II. podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu toto prvostupňové rozhodnutí ve zbytku potvrdil.

2. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí dle ust. § 67 odst. 1 správního řádu a ust. § 93 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“) uznal žalobce vinným, že jako fyzická osoba v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, a že jako řidič motorového vozidla nepředložil na výzvu policisty ke kontrole osvědčení o registraci vozidla, neboť dne 9. 5. 2019 ve 13:14 hodin v Praze 5 po ulici Strakonická směrem z centra řídil osobní motorové vozidlo tovární značky BMW, specifikované registrační značky, s přípojným vozidlem GAPA, specifikované registrační značky, a to nedovolenou rychlostí, když mu v ulici Strakonická na úrovni s ulicí Zbraslavská v Praze 5, kde orgány Policie ČR v té době prováděly kontrolu rychlosti jízdy pomocí silničního radarového rychloměru RAMER 10, výrobní číslo 15/0230, byla naměřena rychlost jízdy 72 km/h; při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla žalobci jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 69 km/h, ačkoliv je v uvedeném úseku obce obecnou úpravou pravidel provozu na pozemních komunikacích dovolena nejvyšší rychlost jízdy 50 km/h; při kontrole v ulici Strakonická na úrovni čerpací stanice OMV pak na výzvu policisty nepředložil ke kontrole osvědčení o registraci vozidla, čímž porušil ust. § 18 odst. 4 a § 6 odst. 8 zákona č. 361/2000 Sb., a spáchal tak z nedbalosti přestupky dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., za což mu byla dle ust. § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona uložena pokuta ve výši 1 500 Kč, a dále povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítal, že došlo k zániku odpovědnosti za přestupek, neboť napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno později než rok ode dne vydání prvostupňového rozhodnutí. Dle žalobce poslední právní skutečností, která měla za následek přerušení běhu prekluzivní doby, bylo vydání prvostupňového rozhodnutí, k němuž došlo dne 12. 11. 2019. Následně byl běh prekluzivní doby stavěn vedením řízení o žalobě, k jejímuž podání došlo dne 14. 9. 2020, řízení bylo před správními soudy ukončeno doručením rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) poslednímu z účastníků, tedy dne 4. 8. 2022. Před podáním žaloby z prekluzivní doby uplynulo 10 měsíců a 2 dny, proto bylo po doručení rozsudku NSS nutné konečné rozhodnutí doručit během 2 měsíců bez dvou dnů, tj. nejpozději do 2. 10. 2022. Konečné rozhodnutí ve věci však bylo zástupci žalobce doručeno dne 27. 10. 2022, kdy bylo doručeno advokátu žalobce, Mgr. Václavu Voříškovi, prostřednictvím žalobce, který jej získal od svého původního zástupce, Ing. M. J. Došlo tedy k chybě při doručování, neboť žalovaný doručoval napadené rozhodnutí Ing. M. J., ač ten již žalobce nezastupoval. Ing. J. žalobce zastupoval do 17. 7. 2020, kdy mu bylo doručeno původní rozhodnutí žalovaného (ze dne 15. 7. 2020, č. j. 1408/2020-160-SPR/3), čímž Ing. J. považoval své zastupování za ukončené, neboť bylo skončeno i řízení. Zastupování Ing. J. považoval za ukončené též žalobce, který dne 24. 8. 2020 zmocnil ke svému zastupování Mgr. Voříška, v plné moci byla výslovně uvedena spisová značka S-MHMP 853160/2019/Zim, Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

a bylo v ní též uvedeno, že je plná moc udělována i pro „správní řízení“, přičemž tato plná moc byla doručena soudu a žalovaný se se změnou zastoupení na straně žalobce seznámil minimálně z procesních podání, která mu soud doručoval (včetně podané žaloby, kde je též zastoupení Mgr. Voříškem výslovně konstatováno). Údaj o zastoupení je obsažen též v samotném rozsudku, kdy minimálně ten je doložen do správního spisu. Žalovanému tak muselo být známo, že žalobce je zastoupen Mgr. Voříškem; i kdyby o tom měl pochybnost, měl žalobce vyzvat k vyjasnění, kdo jej bude v dalším řízení zastupovat, neboť z procesních podání žalobce se podávalo, že došlo na jeho straně ke změně zastoupení. Napadené rozhodnutí tak bylo doručeno teprve v momentě, kdy se s ním seznámil Mgr. Voříšek, k čemuž došlo dne 27. 10. 2022, tj. po uplynutí jednoleté prekluzivní doby, počítané ode dne jejího posledního přerušení vydáním prvostupňového rozhodnutí, se započtením doby, po kterou se stavěla v důsledku vedení soudního řízení. Rozhodnutí doručené po zániku odpovědnosti za přestupek je nezákonné.

4. Žalobce též tvrdil, že byla dána překážka věci rozhodnuté. Správní orgán I. stupně jednoznačně posuzoval jednání žalobce jako jednočinný souběh a takto o něm rozhodl, výrok není rozčleněn tak, že by žalobce jedním jednáním porušil jedno právní ustanovení a naplnil jednu skutkovou podstatu, a druhým jednáním porušil jiné právní ustanovení a naplnil jinou skutkovou podstatu přestupku. Výrok je jasně koncipován tak, že je popsáno jedno jednání, je uvedeno, jaká právní ustanovení byla tímto jednáním porušena, a je uvedeno, že popsaným jednáním byly naplněny dvě skutkové podstaty přestupku. Rovněž krajský soud ve svém posledním zrušujícím rozsudku hleděl na výrok tak, že pojednává o jednom jednání žalobce. Žalobce tak byl uznán vinným ze spáchání dvou přestupků v jednočinném souběhu (a tedy jedním jednáním). V napadeném rozhodnutí žalovaný rozhodl tak, že se „ruší výrok rozhodnutí“ správního orgánu, „kterým byl uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., neboť porušil ust. § 6 odst. 8 citovaného zákona“. Tímto však založil překážku věci rozhodnuté, neboť tím, že byl žalobce uznán vinným jen z jednoho jednání (které nebylo nijak rozděleno ve vztahu k jednotlivým skutkovým podstatám), pak výrok o zastavení řízení o tomto přestupku zakládá překážku věci rozhodnuté, a nelze o témže skutku rozhodovat opětovně, bylo-li řízení o něm zastaveno, a nelze o něm rozhodovat ani v případě jeho jiné právní kvalifikace. Byl-li výrokem č. I zrušen výrok a bylo zastaveno řízení o přestupku, pak nebylo možné výrokem č. II potvrdit rozhodnutí v jeho zbytku (patrně jen v rozsahu výroku o správním trestu). Žalovaný zrušující výrok vztáhl k právní kvalifikaci jako takové, nelze však zrušovat právní kvalifikaci skutku. Je možné výrok rozhodnutí změnit tak, že bude právně kvalifikován odlišně (dojde k upuštění od některé z dosavadních právních kvalifikací), lze také reformulovat skutkovou větu tak, že dojde k úpravě popisu skutku. Je-li však výrokem rozhodnuto o tom, že se rozhodnutí o přestupku – ve vztahu k jedinému skutku – zrušuje a řízení se zastavuje, pak není možné rozhodovat dále o jiných přestupcích, které měly být shledány v témže vymezeném skutku. Překážku věci rozhodnuté tak představuje výrok č. I napadeného rozhodnutí, a proto je rozhodnutí nezákonné.
5. Dále namítal, že jej žalovaný nevyrozuměl o nově založených podkladech pro rozhodnutí a neumožnil mu se k nim vyjádřit. Poté, co první rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno soudem, bylo nutné, aby žalovaný vyzval žalobce k vyjádření se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí nového. Bylo povinností žalovaného vyrozumět žalobce o pokračování v řízení, sdělit mu, že bude vydávat nové Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

rozhodnutí, dát žalobci prostor se vyjádřit, k tomu odkázal na rozsudek NSS ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 Afs 169/2016 – 42. Zrušení prvostupňového rozhodnutí odvolacím orgánem má za následek nové projednání věci, proto není důvod, aby zrušení rozhodnutí odvolacího orgánu soudem za následek nové projednání věci nemělo, obzvláště když řízení před správními orgány tvoří dohromady jeden celek, tzn. zrušení v rámci tohoto dílčího celku není natolik zásadním zásahem, jako zrušení konečného rozhodnutí daného celku. Po skončení soudního řízení žalovaný rozhoduje se značným časovým odstupem ode dne podání odvolání, za danou dobu se může spousta věcí změnit – majetkové poměry pachatele, pohled na věc, právní předpisy, judikatura, technické vědění a poznání. Také je vhodné, aby obě strany před konečným rozhodnutím ve věci pracovaly se skutečnostmi zjištěnými v soudním řízení a dané argumenty ve správním řízení reflektovaly. Například, v dané věci žalovaný usoudil o skutkovém stavu tak, že nebylo měřeno v zatáčce, oproti tomu soud uznal, že *místo měření leží v úseku ulice Strakonická, který se mírně stáčí* (bod 21 rozsudku). Žalobce tak měl dostat možnost se v dalším řízení vyjádřit, poukázat na odlišné hodnocení skutkového stavu soudem, konstatovat a prokázat, že ani měření v úseku silnice, který se *mírně stáčí* není dovoleno, resp. je povoleno jen za splnění určitých podmínek, které však nebyly splněny. Bylo proto nezbytné, aby žalovaný žalobce vyzval, aby se vyjádřil. Takový názor je v souladu s judikaturou, dle které je následkem zrušení rozhodnutí *nové projednání věci*, čímž není nutné rozumět opětovné dokazování, ale minimálně alespoň poskytnutí možnosti se vyjádřit, aby mohly být reflektovány nové skutečnosti.

6. Žalobce měl za to, že nebyly provedeny důkazy, které na svou obhajobu navrhoval a které byly rozhodné pro vyjasnění sporné skutečnosti. Žalobce tvrdil, že správní orgán I. stupně nezjistil dostatečně skutkový stav, bylo měřeno v zatáčce, což má za následek zkreslení výsledně naměřené rychlosti, aniž by rychloměr byl schopen takové pochybení rozeznat. Žalovaný nerozporoval, že nesmí být měřeno v zatáčce, neboť Návod k obsluze zakazuje měřit v zatáčce, avšak s obecným poukazem na záznam o přestupku, mapky předložené žalobcem i fotografie na č. 1. 2 spisu dovodil, že se o zatáčku nejednalo. Krajský soud přitom konstatoval, že se o zatáčku jednalo, avšak mírnou. Zcela evidentně tedy existoval věcný, nikoli irelevantní, spor o to, zda místo, na kterém bylo měřeno, bylo či nebylo zatáčkou. Žalovaný tvrdil, že se o zatáčku nejedná, soud tvrdil, že jde o mírnou zatáčku, a dle žalobce jde o zatáčku. Žalovaný tak nebyl oprávněn konstatovat, že *měření probíhalo v rovném úseku, nikoliv v zatáčce*, dle ust. § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) je žalovaný v dalším řízení právním názorem soudu vázán. Existence zatáčky se ukázala být plausibilním tvrzením, bylo sporu ohledně míry zakřivení zatáčky, která nebyla zjišťována exaktně, bylo třeba provést žalobcem navržené důkazy, kterými chtěl míru zakřivení zatáčky objasnit, zejména vyjádření Českého úřadu zeměměřičského a katastrálního nebo znalecký posudek. Je nezbytné zjistit, o kolik centimetrů byla vozovka na 25 metrů dlouhém úseku zakřivena, což vyžaduje doplnění dokazování. O tom, jak moc byla vozovka zakřivená, přetrvává pochybnost. Závěr soudu, dle kterého je vozovka zakřivená jen mírně, svědčí žalobci, neboť dle Návodu je nepřípustné zakřivení (tj. o 10 a více cm na 25 m dlouhém úseku) také jen mírným zakřivením. Žalovaný tak nebyl oprávněn usoudit o stavu věci tak, že *měření probíhalo v rovném úseku*, když i soud konstatoval, že úsek zcela rovný nebyl. Žalovaný byl povinen provést důkazy, které k prokázání míry zakřivení vozovky v místě měření navrhoval žalobce, a

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

porovnat tento údaj s údajem o nejvyšší přípustné míře zakřivení dle Návodu k obsluze. I z tohoto důvodu je rozhodnutí nezákonné.

7. Navrhl, aby soud zrušil napadené i prvostupňové rozhodnutí, a zavázal žalovaného k povinnosti uhradit žalobci náhradu nákladu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Dle žalovaného bylo napadené rozhodnutí správně doručeno Ing. J., neboť byl pro takový úkon zmocněn, žalovaný neměl žádné pochybnosti o tom, kdo je zmocněncem žalobce, tudíž jej nevyzýval k doplnění plné moci. Žalovaný neobdržel plnou moc pro Mgr. Voříška a tudíž s ním nejednal jako se zástupcem, přičemž doručení plné moci městskému soudu zcela jistě nezakládá povinnost žalovaného tuto plnou moc akceptovat, neboť zcela zjevně směřovala pouze městskému soudu a nikoli žalovanému. Z uvedeného je zřejmé, že nemohlo dojít k uplynutí promlčecí doby, když napadené rozhodnutí bylo řádně doručeno dne 9. 9. 2022. Správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí dne 12. 11. 2019, čímž došlo k přerušení běhu promlčecí doby dle ust. § 32 odst. 2 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., dne 9. 9. 2020 byla podána správní žaloba k městskému soudu, doba vedení soudního řízení se nezapočítává do promlčecí doby dle ust. § 41 s.r.s. Z promlčecí doby uplynulo 302 dnů, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2022, č. j. 13 A 55/2020 – 25, nabyl právní moci dne 29. 4. 2022, kasační stížnost byla podána dne 6. 5. 2022, uplynulo dalších 7 dnů. NSS rozhodl usnesením ze dne 4. 8. 2022, č. j. 1 As 101/2022 – 26, které nabylo právní moci dne 5. 8. 2022. Žalovaný dne 7. 9. 2022 vyhotovil napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 9. 9. 2022, uplynulo tak dalších 35 dnů. Celkem z promlčecí doby uplynulo 344 dnů a žalovaný měl ještě 11 dnů na to, aby věc projednal, tudíž promlčecí doba neuplynula a tato námitka je nedůvodná.
9. Žalovaný plně respektoval závěry Městského soudu v Praze a řízení o přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., kterého se měl žalobce dopustit tím, že nepředložil osvědčení o registraci vozidla, zastavil. Zbývalo projednat ještě přestupek spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, u něhož naopak Městský soud v Praze shledal všechny námitky žalobce v předchozí žalobě nedůvodnými, proto bylo v této části prvostupňové rozhodnutí napadeným rozhodnutím potvrzeno. Dle žalovaného nejde o jednočinný souběh, žalobce více skutky, tj. překročení dovolené rychlosti (jeden skutek) a nepředložení osvědčení o registraci vozidla (druhý skutek) páchal více přestupků, tj. přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. a dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona. Jednalo se o souběh vícečinný nestejnorodý, neboť zjevně dvěma skutky spáchal dva různé přestupky. Správní orgán I. stupně zjevně také rozlišoval dva skutky, neboť to plyne z odřázek na straně první prvostupňového rozhodnutí, a i z následného členění výroku, které je dostatečně přehledné a je možné jednoznačně určit, který popis skutku se vztahuje k porušení povinnosti a skutkové podstatě přestupků. Námitka založení překážky věci pravomocně rozhodnuté je tak nedůvodná.
10. S odkazem na rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2020, č. j. 4 As 346/2018 – 26, žalovaný uvedl, že spisová dokumentace nebyla v nyní projednávané věci žádným způsobem doplňována, nebyl tudíž ani důvod žalobce vyrozumívat. Žalobcem citovanou pasáž rozsudku NSS ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 Afs 169/2016 – 42, považoval za účelově vytrženou z kontextu a zabývající se zásadou zákazu změny k horšímu v odvolacím řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

11. Uvedl, že námitky ohledně nedostatečně provedeného dokazování vypořádal již Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 28. 4. 2022, č. j. 13 A 55/2020 – 25, a nepřisvědčil jim. Odkázal na strany 3 a 4 napadeného rozhodnutí, kde se velmi podrobně zabýval fotodokumentací, odkázal též na rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 – 60, z něhož plyne, že o správnosti měření svědčí již to, že rychlost vozidla byla rychloměrem zaznamenána.
12. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

13. Ze správního spisu soud zjistil, že dle úředního záznamu došlo hlídkou Policie ČR dne 9. 5. 2019 v čase 13:14 hodin v ulici Strakonická v Praze 5 směrem z centra ke změření rychle jedoucího vozidla BMW 330D, specifikované registrační značky, spolu s přípojným vozidlem GAPA, specifikované registrační značky, přičemž uvedené vozidlo jelo v daném úseku rychlostí 72 km/h, po odečtu odchylky 69 km/h, ačkoliv je nejvyšší dovolená rychlost v daném úseku dána obecnou úpravou 50 km/h. Při následné kontrole byl řidič vyzván k předložení dokladů, kdy žalobce předložil pouze řidičský průkaz, pojištění vozidla a občanský průkaz. Součástí spisu je též záznam o přestupku, spolu s fotografií předmětného vozidla, ověřovací list č. 028/19, podle kterého byl silniční rychloměr RAMER10 C ověřen a lze jej používat k měření rychlosti, a oznámení přestupku ze dne 9. 5. 2019, které uvedené skutečnosti potvrzuje.
14. Příkazem ze dne 16. 7. 2019, č. j. MHMP 1430855/2019/Rad, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků tak, jak jsou uvedeny v bodě 2 tohoto rozsudku. Příkaz byl žalobci doručen dne 16. 7. 2019, čímž bylo též zahájeno řízení o uvedených přestupcích.
15. Dne 24. 7. 2019 byl správnímu orgánu I. stupně z e-mailu Ing. J. doručen odpor proti příkazu a plná moc k zastupování žalobce Ing. J., která postrádala podpis žalobce. Uvedené se opakovalo dne 29. 7. 2019, proto správní orgán I. stupně vyzval Ing. J. k doplnění plné moci o podpis žalobce, a to do 5 dní ode dne doručení výzvy, která byla doručena dne 31. 7. 2019. Dne 5. 8. 2019 byla správnímu orgánu I. stupně doručena plná moc opatřená podpisem žalobce.
16. Předvoláním ze dne 11. 9. 2019 byl žalobce předvolán k ústnímu jednání o přestupku nařízenému na den 15. 10. 2019 v 10:00 hodin. Uvedené bylo zástupci žalobce doručeno dne 19. 9. 2019.
17. Dle protokolu ze dne 15. 10. 2019 proběhlo téhož dne ústní jednání o předmětných přestupcích, jehož se zúčastnil zástupce žalobce, proběhlo dokazování, po kterém se zástupce žalobce seznámil se spisovým materiálem, požádal o kopie listů spisu a o lhůtu k vyjádření do 25. 10. 2019. Ve vyjádření ze dne 29. 10. 2019 žalobce namítal, že měření bylo provedeno v rozporu s Návodem k obsluze, a tento návod navrhl k důkazu. Zejména namítal, že měření probíhalo tak, že úhel mezi osou záznamového zařízení a osou pohybu měřeného vozidla byl $25,5^\circ$, ovšem dle Návodu k obsluze má být úhel odklonu záznamového zařízení od osy naměřeného vozidla pouze $19^\circ \pm 1^\circ$, zároveň bylo zjevné, že měřící vozidlo bylo ustaveno na špatné silnici. Navrhl zastavení řízení o přestupku, neboť neexistuje důkaz o jeho spáchání.
18. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12. 11. 2019 bylo doručeno zástupci žalobce dne 17. 11. 2019. Správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků tak, jak jsou uvedeny v bodě 2 tohoto rozsudku. K námitce měření v rozporu Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

s Návodem k obsluze uvedl, že měření prováděli proškolení policisté, před započítím měření provedla hlídka kontrolu a nastavení radaru dle Návodu k použití a postupovala podle něj v průběhu celého měření, což vyplývá z úředního záznamu ze dne 9. 5. 2019, kdyby došlo k chybě při měření rychlosti vozidla, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě měření. Dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 – 27, z něhož lze převzít závěr o tom, že pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s Návodem k obsluze a správnost měření tak lze považovat za jednoznačně prokázanou, není proto třeba doplňovat jasný a nesporný skutkový stav věci dalším dokazováním.

19. Žalobce podal dne 2. 12. 2019 proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, v němž žádal o zaslání kopie konkrétních dokumentů ze správního spisu a poučení o tom, kdo bude ve věci rozhodovat za účelem případné námitky podjatosti. V závěru uvedl, že podání bude doplněno v zákonné lhůtě. Výzvou ze dne 12. 12. 2019 správní orgán I. stupně vyzval žalobce k odstranění nedostatků odvolání ve lhůtě 5 dní od doručení výzvy. Dne 2. 1. 2020 bylo doručeno doplnění odvolání, v němž žalobce odkázal na své vyjádření ze dne 29. 10. 2019, namítal, že policejní vozidlo nebylo ustaveno v souladu s Návodem k obsluze, ohledně proškolení policistů odkázal na rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 As 77/2015 – 37; dle žalobce ani úřední záznam nemohl osvědčit, zda bylo měřeno v souladu s Návodem k obsluze, k tomu odkázal na rozsudek NSS ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 – 36; také uvedl, že žádný rychloměr není vybaven funkcí, která by ohlížela dodržení Návodu k obsluze, je na správních orgánech a soudech, aby to posoudily, což vyplývá z vyjádření Českého metrologického institutu, které žalobce připojil k odvolání a navrhl jako důkaz; závěry správního orgánu I. stupně, že měření proběhlo v souladu s Návodem k obsluze, neboť ke změření došlo a neskončilo chybovým hlášením, považoval za vadné; v důsledku neprovedení důkazu Návodem k obsluze považoval rozhodnutí za nepřezkoumatelné; o tom, že policejní vozidlo bylo ustaveno mimo vozovku, po které jelo vozidlo odvolatele, svědčí i souřadnice uvedené na výstupu z rychloměru. Dle žalobce měření proběhlo v rozporu s Návodem k obsluze i proto, že proběhlo v zatáčce, takové měření je však dle Návodu k obsluze zakázané. Dále žalobce napadal výrok prvostupňového rozhodnutí, považoval jej za nejasný, neurčitý a nepřezkoumatelný, na výrok rozhodnutí je přitom nutno klást zvýšené požadavky.
20. Rozhodnutím ze dne 15. 7. 2020, č. j. 1408/2020-160-SPR/3, žalovaný změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to tak, že původní znění ve výrokové části I. i v odůvodnění I. *čímž porušil § 18 odst. 4 a § 6 odst. 8 zákona č. 361/2000 Sb.* změnil na *čímž porušil § 18 odst. 4 a § 6 odst. 8, ve spojení s § 6 odst. 7 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb.*, a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil. K námitce nejasnosti výroku prvostupňového rozhodnutí uvedl, že v první odrážce je uvedeno, že žalobce *jako fyzická osoba v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h*, a v další odrážce je uvedeno, že *jako řidič motorového vozidla nepředložil na výzvu policisty ke kontrole osvědčení o registraci vozidla*; na straně 2 prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že žalobce porušil ust. § 18 odst. 4 a ust. § 6 odst. 8 zákona č. 361/2000 Sb., čímž spáchal přestupky dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona a ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, z čehož je zřejmé, že správní orgán I. stupně seřadil postupně a zcela logicky slovní vyjádření skutkové podstaty přestupku, porušení konkrétního ustanovení a označení skutkové podstaty Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

přestupku konkrétním ustanovením, a je tedy patrné, jakého přestupku se žalobce dopustil porušením toho kterého ustanovení. Uvedené rozhodnutí bylo doručeno dne 17. 7. 2020. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze.

21. Rozsudkem ze dne 28. 4. 2022, č. j. 13 A 55/2020 – 25, Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2020, č. j. 1408/2020-160-SPR/3, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V záhlaví tohoto rozsudku je uvedeno, že žalobce byl pro soudní řízení zastoupen Mgr. Václavem Voříškem. V odůvodnění rozsudku se zdejší soud nejprve vypořádal s námitkou týkající se prokázání přestupku spočívajícího v tom, že žalobce u sebe neměl osvědčení o registraci vozidla. Uvedl, že není dostatečné, pokud je tato skutečnost uvedena v oznámení o přestupku, případně v úředním záznamu a nemohou ji dosvědčit ani zasahující policisté, i kdyby jim danou skutečnost žalobce sdělil; shledal, že spisovým materiálem nebylo žádným způsobem prokázáno, že žalobce skutečně neměl osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu u sebe, proto rozhodnutí žalovaného zrušil. Zdejší soud však nepovažoval za důvodnou námitku týkající se rozčlenění výroku rozhodnutí, uvedl, že v prvostupňovém rozhodnutí je zcela jasně uvedeno, jakého jednání se žalobce dopustil, a následně, jaké skutkové podstaty na toto jednání dopadají v paragrafovém znění, z toho je zcela logicky patrné, jakého přestupku se žalobce dopustil a porušení kterého ustanovení, odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2020, se kterým se zcela ztotožnil. K námitce, že měření proběhlo v zatáčce, uvedl, že tato námitka spadá do kategorie stereotypně uplatňovaných typizovaných tvrzení, zpochybňujících správnost měření (viz rozsudky NSS ze dne 11. 5. 2021, č. j. 3 As 92/2019 – 41, ze dne 31. 10. 2018, č. j. 4 As 270/2018 – 41, a ze dne 11. 9. 2019, č. j. 7 As 161/2019 – 28). Skutečnost, že takové námitky začal žalobce uplatňovat až následně, přitom implikuje jejich účelovost (viz rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 – 60, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, či usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71). Dle zdejšího soudu ve věci nevyvstaly žádné rozumné pochybnosti o neexistenci zatáčky úseku pozemní komunikace, v němž bylo vozidlo žalobce měřeno, ze snímku z rychloměru *prima facie* tomuto závěru nic nenasvědčuje, ze snímku z mapy, předloženého žalobcem v odvolacím řízení, sice lze seznat, že místo měření leží v úseku ulice Strakonická, který se mírně stáčí, nicméně jde jednak o zcela nepatrné zakřivení, jednak měření proběhlo v jeho vnitřním okraji, kde je za splnění stanovených podmínek přípustné (viz rozsudek NSS č. j. 4 As 270/2018 – 41). I tuto námitku shledal zdejší soud nedůvodnou.
22. Proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2022, č. j. 13 A 55/2020 – 25, podal žalovaný kasační stížnost, o níž NSS rozhodl usnesením ze dne 4. 8. 2022, č. j. 1 As 101/2022 – 26. NSS neshledal rozsudek Městského soudu v Praze nepřezkoumatelným, k námitkám proti závěru ohledně neprokázání skutečnosti, že žalobce neměl osvědčení o registraci vozidla u sebe, uvedl, že městský soud postupoval zcela v souladu s konstantní judikaturou NSS; kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost. I v záhlaví usnesení NSS je uvedeno, že žalobce je pro dané soudní řízení zastoupen Mgr. Václavem Voříškem.
23. V napadeném rozhodnutí ze dne 7. 9. 2022 žalovaný v návaznosti na zrušující rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2022, č. j. 13 A 55/2020 – 25 řízení o přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. zastavil, neboť neexistovaly žádné důkazy, které by bylo možno provést a prokázat tak spáchání předmětného přestupku; naopak námitky ve vztahu k přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

361/2000 Sb. shledal městský soud nedůvodnými. Uvedl, že klíčovými důkazy, z nichž správní orgán I. stupně vycházel, byly ověřovací list a pořízená fotodokumentace, jež jsou podle žalovaného k prokázání viny ohledně přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti dostačující a jejichž zákonnost nebyla zpochybněna, správní orgán I. stupně nepochybil, když neprovedl žalobcem navržený důkaz, tj. návod k měřicímu zařízení; v případě překročení nejvyšší dovolené rychlosti se spáchaný skutek dokazuje primárně listinou o naměřené rychlosti vozidla, k tomu odkázal na rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 As 50/2015 – 38. Dále odkázal na rozsudky NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 – 77, a ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 – 60, podle kterého platí, že o správnosti měření svědčí již to, že rychlost vozidla byla rychloměrem zaznamenána, neboť chybný způsob měření by měl za následek vypnutí rychloměru a ke změření by vůbec nedošlo; nemůže dojít k chybnému měření, pokud se na displeji měřícího přístroje neobjevila chybová zpráva a přístroj změřil určitou rychlost vozidla, viz rozsudek NSS ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 – 27, či ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014 – 36. Dle žalovaného lze učinit jednoznačný závěr o překročení nejvyšší dovolené rychlosti žalobcem, o čemž nejsou žádné důvodné pochybnosti. Neztotožnil se s námitkou, že měření probíhalo v rozporu s návodem k obsluze kvůli měření v zatáčce, neboť to nebylo prokázáno; naopak ze záznamu o přestupku i z mápek předložených žalobcem jednoznačně vyplynulo, že měření probíhalo v rovném úseku, nikoliv v zatáčce, což také vyplývá z předložené fotografie, založené ve správním spise na str. 2. Zdůraznil, že žalobce neprokázal, že by měření probíhalo v zatáčce. Dále odkázal na judikaturu NSS, která se již otázkou vlivu nedodržení návodu k obsluze na fungování radarového měřícího zařízení RAMER 10 C zabývala, odkázal na rozsudek ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 – 51, a uvedl, že správní spis obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti, je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhla úspěšně a snímek je hodnověrný, čímž jsou rozptýleny veškeré pochybnosti o správnosti měření, které žalobce namítal, tj. měření v zatáčce, chybné ustavení vozidla. K vyjádření Českého metrologického ústavu uvedl, že z něj není patrné, k jaké věci se vztahuje, tudíž není pro danou věc relevantní, viz rozsudek NSS ze dne 22. 2. 2017, č. j. 5 As 157/2016 – 39. K výpočtům žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 16. 4. 2020, č. j. 1 As 485/2019 – 36, z čehož je zřejmé, že výpočty žalobce neprokazují vůbec nic, a proto tuto námitku neshledal důvodnou. K neprovedení navržených důkazů odkázal na rozsudek NSS ze dne 21. 10. 2015, č. j. 8 As 29/2015 – 40, a konstatoval, že není nutné provádět další důkazy, neboť byl zjištěn skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, žalobcem navržené důkazy by do věci nevnesly žádné nové poznatky, a proto jako nadbytečné nebyly provedeny. Dále se vyjádřil k formulaci výroku prvostupňového rozhodnutí, uvedl, že správní orgán I. stupně identifikoval předmětnou obec a pozemní komunikaci, směr jízdy žalobce a číslo sloupu veřejného osvětlení, v jehož blízkosti došlo ke změření rychlosti, společně s uvedením času a způsobu spáchání přestupku výrok skutek konkretizuje tak, že nemůže být zaměněn s jiným; formulace skutkové věty je proto dostatečná a nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. Uvedl, že správní orgán I. stupně seřadil postupně a zcela logicky slovní vyjádření skutkové podstaty přestupku, porušení konkrétního ustanovení a označení skutkové podstaty přestupku konkrétním ustanovením, a je tedy patrné, jakého přestupku se žalobce dopustil porušením toho kterého ustanovení. Rozhodnutí bylo doručeno zástupci žalobce Ing. J. do datové schránky dne 9. 9. 2022.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

24. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). Při přezkoumávání vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Soud ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
26. K námitce ohledně zániku odpovědnosti za přestupek uvádí soud následující.
27. Dle ust. § 29 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb. *odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby.*
28. Dle ust. § 30 zákona č. 250/2016 Sb. *promlčecí doba činí a) 1 rok, nebo b) 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč.*
29. Ke spáchání přestupku došlo dne 9. 5. 2019. Žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 pro porušení ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., za což lze dle ust. § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona uložit pokutu v rozmezí od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Promlčecí doba přestupku žalobce tak činí 1 rok.
30. Dle ust. § 31 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. *promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán. Je-li znakem přestupku účinek, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy takový účinek nastal.*
31. Dle ust. § 32 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb. *do promlčecí doby se nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní.*
32. Stavením promlčecí doby se rozumí, že po určitou zákonem vymezenou dobu promlčecí doba neběží, a její běh pokračuje až po odpadnutí předmětné překážky, tzn. že se do promlčecí doby počítá i doba, která uplynula předtím, než překážka běhu promlčecí doby nastala.
33. Dle ust. § 32 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., ve znění účinném do 31. 1. 2022, *se promlčecí doba přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.*
34. Přerušením promlčecí doby počíná nová promlčecí doba ve standardní délce stanovené zákonem, tzn. dosud proběhlá promlčecí doba ztrácí z hlediska promlčení význam a začíná běžet nová promlčecí doba.
35. Dne 16. 7. 2019 správní orgán I. stupně vydal ve věci příkaz, jehož doručením bylo zahájeno správní řízení. Příkaz byl žalobci doručen téhož dne, tj. 16. 7. 2019. Žalobce podal proti příkazu odpor. Dne 12. 11. 2019 správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí, které bylo zástupci žalobce, Ing. J., doručeno dne 17. 11. 2019. Z úřední činnosti je soudu známo, že dne 14. 9. 2020 byla proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2020 podána žaloba k Městskému soudu v Praze. Rozsudkem ze dne 28. 4. 2022 městský soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 29. 4. 2022. Proti tomuto rozsudku byla žalovaným dne 6. 5. 2022 podána kasační stížnost, o níž NSS rozhodl usnesením dne 4. 8. 2022, které nabylo právní moci dne 5. 8. 2022.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

36. Napadené rozhodnutí bylo vyhotoveno dne 7. 9. 2022, Ing. J. bylo doručeno dne 9. 9. 2022. Dle žalobce bylo napadené rozhodnutí správně doručeno až dne 27. 10. 2022, kdy jej obdržel Mgr. Voříšek.
37. Z výše uvedené právní úpravy a z průběhu správního řízení vyplývá, že subjektivní promlčecí doba v délce 1 roku nejprve počala plynout dne 10. 5. 2019, tj. den následující poté, co byl přestupek spáchán. Nejpozději dne 12. 11. 2019, tedy v okamžiku vydání prvostupňového rozhodnutí, došlo k přerušení promlčecí doby a počala běžet nová, a to až do podání žaloby k městskému soudu dne 14. 9. 2020, kdy došlo k jejímu stavení. Do dne podání žaloby z promlčecí doby uplynulo 306 dní. Rozsudek městského soudu nabyt právní moci dne 29. 4. 2022, a jelikož odpadla překážka běhu promlčecí doby, plynula dále promlčecí doba započatá původně před podáním žaloby. Dne 6. 5. 2022 byla podána kasační stížnost, což představuje další překážku běhu promlčecí doby, a proto došlo k dalšímu stavení. Ode dne nabytí právní moci rozsudku městského soudu do dne podání kasační stížnosti uplynulo 6 dní. Usnesení NSS nabylo právní moci dne 5. 8. 2022, poté běh promlčecí doby opět pokračoval. Z jednoleté promlčecí doby zbývalo ještě 53 dní, poslední den lhůty by připadal na 27. 9. 2022. Napadené rozhodnutí bylo vyhotoveno dne 7. 9. 2022 a doručeno Ing. J. jako zástupci žalobce dne 9. 9. 2022.
38. Soud zde také odkazuje na ust. § 2 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., podle kterého *odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku příznivější*. Zákonem č. 417/2021 Sb., došlo s účinností od 1. 2. 2022 ke změně ust. § 32 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., který aktuálně uvádí, že *se promlčecí doba přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu, přerušuje se běh promlčecí doby jeho doručením, c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová*. Z hlediska plynutí promlčecí doby by tak bylo třeba rovněž zohlednit, že k přerušení promlčecí doby dojde i v případě, kdy je prvním úkonem v řízení vydání příkazu, a to jeho doručením. V posuzovaném případě došlo k doručení příkazu dne 16. 7. 2019, ovšem dne 12. 11. 2019 došlo k vydání prvostupňového rozhodnutí, čímž došlo rovněž k přerušení promlčecí doby. Do vydání prvostupňového rozhodnutí k uplynutí jednoleté promlčecí doby nedošlo, tudíž případ by byl i s ohledem na změnu právní úpravy posouzen stejně. K zániku odpovědnosti za přestupek žalobce tedy nedošlo, neboť před vydáním napadeného rozhodnutí nedošlo k uplynutí promlčecí doby.
39. Soud shledal, že žalovaný doručoval napadené rozhodnutí správně zástupci žalobce, kterým byl Ing. J. Ze správního spisu totiž plyne, že žalobce byl po celou dobu správního řízení zastoupen Ing. J., když dne 5. 8. 2019 byla správnímu orgánu I. stupně doručena plná moc pro Ing. J. opatřená podpisem žalobce, o zmocnění žalobce tak nevznikly žádné pochybnosti. Podle ust. § 33 odst. 1 správního řádu zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí, plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. Po celou dobu správního řízení pak nebylo správním orgánům doručeno jakékoli ukončení zastoupení Ing. J. Na to nemá vliv skutečnost, že v soudním řízení správním, tedy v řízení před městským soudem a před Nejvyšším správním soudem, byl žalobce zastoupen jiným zmocněncem, tedy advokátem Mgr. Voříškem. Soudní řízení správní totiž není součástí správního řízení u správního orgánu, správní orgány ani neobdržely od žalobce či zmocněnce žádnou informaci, že by pro vedení správního řízení došlo ke změně zmocněnce, či že by se zmocnění Mgr. Voříška vztahovalo i na správní řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Žalovaný tak nepochybil, pokud v navazujícím správním řízení opět jednal s Ing. J. jako se zmocněncem žalobce a jemu též doručoval napadené rozhodnutí.

40. Pro úplnost soud též odkazuje na ust. § 32 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., ve znění účinném do 31. 1. 2022, podle kterého *byla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání; jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání.* Mezním okamžikem, kdy dojde k zániku odpovědnosti za přestupek, jsou 3 roky ode dne, kdy byl přestupek spáchán. Do této doby se však nezapočítává doba, po kterou trvala některá z překážek dle ust. § 32 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., tudíž konec této mezní promlčecí doby se posouvá o dobu, po kterou mimo jiné běželo soudní řízení správní (§ 32 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb.) (viz též rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2020, č. j. 14 Af 48/2019 – 127, bod 88).
41. Ke spáchání přestupku došlo dne 9. 5. 2019, mezní promlčecí doba by tudíž bez dalšího uplynula dne 9. 5. 2022, ovšem v období od 14. 9. 2020 do 29. 4. 2022 probíhalo řízení u Městského soudu v Praze (tj. celkem 592 dní), a mezi 6. 5. 2022 a 5. 8. 2022 probíhalo řízení před Nejvyšším správním soudem (tj. 91 dní). Konec mezní promlčecí doby je proto nutné posunout o 683 dní, tj. 1 rok a 318 dní, a to na den 22. 3. 2024. Z uvedeného je zjevné, že ani mezní promlčecí doba zatím neuplynula. Soud proto žalobní námitku týkající se zániku odpovědnosti za přestupek považuje za nedůvodnou.
42. Ke druhé námitce ohledně překážky věci rozhodnutí soud uvádí, že při trestání přestupků se přiměřeně užijí principy ovládající souběh trestných činů (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 29/2007 – 121). „*Souběhem se rozumí situace, kdy pachatel spáchal dva nebo více trestných činů dříve, než byl pro některý z nich odsouzen, tedy než byl za takový čin vyhlášen odsuzující rozsudek soudem prvního stupně, nebo dříve, než byl obviněnému doručen trestní příkaz. Souběh se rozlišuje na jednočinný a vícečinný podle toho, zda více trestných činů bylo spácháno jedním skutkem nebo více skutky, a dále pak souběh stejnorodý a nestejnorodý podle toho, zda jde o více trestných činů téže skutkové podstaty nebo o více trestných činů různých skutkových podstat, přičemž jednotlivá dělení lze kombinovat.*“ (viz rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 5 As 295/2016 – 49). Pro posouzení toho, zda se jednalo o jednočinný či vícečinný souběh, je podstatný popis skutků, jak byly vymezeny ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně (viz rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 10. 2020, č. j. 18 A 17/2020 – 24, bod 8).
43. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je pod první odrážkou uvedeno, že žalobce jako fyzická osoba v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h. Toto jednání bylo posouzeno jako přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., podle kterého *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost o 10 km/h a více, a to pro porušení ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb, podle kterého v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h.* Pod druhou odrážkou výroku je uvedeno, že žalobce jako řidič motorového vozidla nepředložil na výzvu policisty ke kontrole osvědčení o registraci vozidla. Tímto žalobce naplnil znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., podle kterého *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona, a to pro porušení ust. § 6 odst. 8 zákona č. 361/2000 Sb., podle něhož je*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

řidič motorového vozidla na výzvu policisty, vojenského policisty, strážníka obecní policie nebo celníka povinen předložit ke kontrole doklady podle odstavce 7. Nemá-li povinnost mít některý z těchto dokladů při řízení u sebe, může namísto jeho předložení prokázat svou totožnost.

44. První skutek tedy spočíval v tom, že žalobce při řízení vozidla překročil dovolenou rychlost v obci, když svým vozidlem jel rychlostí 69 km/h. Druhý skutek pak spočíval v tom, že při následné kontrole k výzvě policisty nepředložil osvědčení o registraci vozidla. Soud proto konstatuje, že žalobce se dopustil dvou skutků, kterými naplnil skutkovou podstatu dvou různých přestupků, a přestupky tak spáchal ve vícečinném nestejnorodém souběhu. O odlišnosti skutků svědčí i skutečnost, že pokud by žalobce během řízení vozidla nepřekročil zákonem povolenou rychlost v obci, prvního přestupku by se nedopustil, a byl by projednán pouze přestupek druhý (nepředložení osvědčení o registraci vozidla). První přestupek byl spáchán až v průběhu jízdy vozidlem, zatímco druhý přestupek již v okamžiku zahájení jízdy. Zastavení řízení o druhém přestupku tak nezakládá překážku věci rozhodnuté pro řízení o prvním přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 7. 2022, č. j. 10 As 339/2020 – 44, bod 13).
45. Pro úplnost soud k odkazu žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2022, č. j. 13 A 55/2020 – 25, konstatuje, že soud v předmětném rozsudku reagoval na žalobní námitku, v níž se žalobce dovolával nepřesnosti výroku, resp. jeho nerozčlenění, a to s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 9. 2015, č. j. 41 A 58/2014 – 31. Městský soud pak v rozsudku č. j. 13 A 55/2020 – 25 shledal, že ve správním rozhodnutí je zcela jasně uvedeno, jakého jednání se žalobce dopustil, a jaké skutkové podstaty na toto jednání dopadají v paragrafovém znění, a tedy jakého přestupku se žalobce dopustil, porušení kterého ustanovení; městský soud však v tomto rozsudku neposuzoval otázku, zda se žalobce dopustil jednoho či více skutků, ani otázky souběhu.
46. Soud neshledal důvodnou ani třetí žalobní námitku, kde žalobce namítal, že po zrušení rozhodnutí žalovaného městským soudem nebyl vyrozuměn o pokračování v řízení a nebyl mu dán prostor k vyjádření před vydáním napadeného rozhodnutí.
47. Dle ust. § 36 odst. 3 věty první správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, může se účastník, o jehož právním nároku se v řízení rozhoduje, s těmito podklady seznámit pouze v podobě, která nezmaří účel jejich utajení; není-li to možné, sdělí se takovému účastníkovi alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají. Správní orgán si předtím, než účastníkovi umožní seznámit se s podklady podle předchozí věty, vyžádá vyjádření orgánu, který tyto podklady poskytl. Nerozhoduje-li se v řízení o právním nároku účastníka, není takový účastník oprávněn seznámit se s podklady rozhodnutí, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis.*
48. Právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí patří mezi stěžejní procesní práva účastníka správního řízení, přičemž v ústavní rovině je garantováno čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Smyslem procesního práva upraveného v ust. § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníkovi k dispozici skutková zjištění správního orgánu, aby mohl

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

případně poukázat na jejich nesprávnost nebo aby navrhl jejich doplnění. Důležité je, aby měl účastník řízení možnost seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí.

49. Žalobce se s podklady pro rozhodnutí seznámil prostřednictvím svého zástupce dne 15. 10. 2019, kdy ve věci proběhlo ústní jednání, k podkladům ve spise se žalobce vyjádřil, přičemž námitky zde uvedené byly reflektovány již v prvostupňovém rozhodnutí. Dále se žalobce k věci vyjádřil v odvolání podaném proti prvostupňovému rozhodnutí.
50. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2020 bylo rozsudkem městského soudu zrušeno z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu týkajícího se přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., ostatní žalobní námitky byly soudem shledány nedůvodnými.
51. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný v návaznosti na právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku městského soudu dle ust. § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu zrušil část výroku prvostupňového rozhodnutí a řízení o přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. zastavil, dále dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V tomto dalším řízení již žalovaný nezajišťoval žádné nové podklady pro své rozhodnutí, vycházel z dosavadního obsahu správního spisu, s nímž byl žalobce obeznámen. Nebylo proto třeba žalobce opětovně vyzývat k seznámení se spisem a k vyjádření.
52. Odkaz žalobce na rozsudek NSS ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 Afs 169/2016 – 42, není přílehlavý, tento případ se totiž týkal nemožnosti změnit uloženou sankci v neprospěch obviněného v odvolacím správním řízení, kdy odvolací správní orgán rozhodnutí správního orgánu I. stupně dle ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zruší a vrátí mu věc k novému projednání, přičemž hlavním smyslem je, aby účastník řízení měl možnost na přísnější posouzení jeho věci adekvátně reagovat ještě v rámci správního řízení. Uvedené závěry na projednávanou věc nedopadají, v daném případě žalovaný nerušil prvostupňové rozhodnutí s ohledem na zásadu zákazu *reformationis in peius*.
53. Nedošlo ani ke změně hodnocení skutkového stavu ze strany městského soudu, jak v žalobě nastiňuje žalobce. Odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2022, č. j. 13 A 55/2020 – 25, sice uvádí, že *místo měření leží v úseku ulice Strakonická, který se mírně stáčí*, ovšem tato věta byla žalobcem vytržena z kontextu. Celý text odůvodnění rozsudku městského soudu zní „*v projednávané věci nevyvstaly žádné rozumné pochybnosti o neexistenci zatačky úseku pozemní komunikace, v němž bylo vozidlo žalobce měřeno. Ze snímku z rychloměru prima facie tomuto závěru nic nenasvědčuje. Ze snímku z mapy, předloženého žalobcem v odvolacím řízení, sice lze seznat, že místo měření leží v úseku ulice Strakonická, který se mírně stáčí, nicméně jde jednak o zcela nepatrné zakřivení, jednak měření proběhlo v jeho vnitřním okraji, kde je za splnění stanovených podmínek přípustné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 270/2018 – 41).*“ Závěr městského soudu tak korespondoval se závěrem žalovaného v jeho rozhodnutí ze dne 15. 7. 2020, tj. že měření neprobíhalo v zatačce.
54. V poslední námitce žalobce poukazoval na přetrvávající pochybnosti ohledně míry zakřivení vozovky, nesouhlasil s neprovedením důkazu za účelem objasnění míry zakřivení zatačky, a to vyjádřením Českého úřadu zeměměřičského a katastrálního anebo znaleckým posudkem.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

55. Dle ust. § 52 správního řádu *účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.*
56. Soud má za to, že ve správním řízení byl skutkový stav ohledně otázky, zda měření probíhalo v zatačce či nikoli, dostatečně zjištěn, k tomu odkazuje na bod 21 rozsudku zdejšího soudu ze dne 28. 4. 2022, č. j. 13 A 55/2020 – 25, a na obsáhlé odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, z nichž obou plyne jednoznačný závěr, že se o zatačku nejednalo. Soud se s těmito závěry zcela ztotožňuje. Konstatování žalovaného, že měření probíhalo na rovném úseku, nepovažuje soud za zcela zjevný rozpor se závěrem městského soudu o tom, že zakřivení vozovky bylo zcela nepatrné. V projednávané věci je totiž podstatný pouze závěr, že se nejednalo o zatačku, a tento závěr vyplynul z provedeního dokazování.
57. Soud zde upozorňuje na skutečnost, že žalobce v průběhu správního řízení navrhoval k důkazu toliko Návod k obsluze měřicího zařízení, vyjádření Českého metrologického institutu a mapku z portálu www.maps.google.com, přičemž žalovaný se s těmito důkazními návrhy dostatečně vypořádal. V žalobě uváděné důkazy žalobce ve správním řízení nenavrhoval, proto soud považuje za bezpředmětné se k jejich neprovedení více vyjadřovat.
58. Na základě shora uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
59. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. února 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.